

NOVEL·LA

BLANCA SOLER

FAREM CASTELLS
DE SORRA

Columna

BLANCA SOLER
FAREM
CASTELLS
DE SORRA

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2020
© BLANCA SOLER GUASCH, 2020
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2596-4
DIPÒSIT LEGAL: B. 26.358-2019
FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, SL

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Una festa

Per molts anys!, van cridar gairebé tots. Algú va afegir, salut! Els joves hi feien broma des dels seus vint anys insolents. La Clara se'ls mirava a tots, un per un, agraïda de tantes mostres d'afecte i amb ganes de cridar, aneu a fer punyetes, els féssiu vosaltres, seixanta! Però estava contenta de tenir tota la família al voltant d'aquella taula —que ja era dels seus pares—, tota, els vells i els joves. I tots havien vingut per ella. Això sí que és d'agrair. Estàs estupenda, crida un dels germans. I què? Això no me n'estalvia cap, d'any. I a més, no és cert! Que sé dissimular molt bé, jo! Que m'arreglo i em pinto! Però no estic estupenda. Ni tan sols estic com estava. Una merda, estic estupenda... Que parli, que parli! Voleu que parli? Doncs bé,

parlaré. Família, estic molt contenta de tenir-vos aquí, però també estic molt deprimida de fer-me gran, cosa que —tot sigui dit— ningú sembla observar. No tinc l'obligació de ser feliç, d'estar satisfeta. No m'agrada fer anys i vosaltres us entesteu a fer-m'ho saber. I no em vingueu amb la tirallonga de tòpics, que ja sé que són certs, que l'important és fer-ne, que val més fer-se gran que morir jove, que no sembla pas que els tinguí... Tant li fa! Ja ho sé, tot això, i soc molt conscient que tinc més sort que d'altres, no soc una frívola. Però ja n'hi ha prou. S'ha acabat la celebració. Continuarem la trobada com una altra qualsevol.

Tots la miren amb cara d'estupefacció. O de disgust. O de diversió. Ella també se'ls mira. Un per un. Hi ha els dos germans, la cunyada, el pare, la sogra, les filles, el gendre i els nebots. I uns quants nois i noies que són parelles d'alguna filla i d'alguns nebots. Hi ha una noia italiana, una altra que porta rastes i un que ha aparegut últimament, acompanyant la neboda, que diu que és pintor. En Ramon, el pare de la Clara, va en cadira de rodes, ja fa anys que no pot caminar, té els ronyons delicats i noranta anys, però el

cap molt clar. L'Eulàlia, la sogra, que en té vuitanta-sis però sembla que en tingui setanta, prima, àgil, cabells curts sense tenyir, té pèrdues de memòria i espais buits que no sap com omplir. S'atabala a les reunions de més de tres o quatre persones i no sap qui és qui. Ara mateix acaba de dir a la neta que per què es deixa abraçar per aquest barbut i ella torna a explicar-li, per enèsima vegada, que és el seu marit.

Quan estan desparant taula, els uns, i fent cafè, els altres, hi ha un moment de rebombori, la majoria estan drets, un pregunta si descafeïnat o no, una altra demana una infusió i, de cop, la filla posa ordre. Un moment, a veure, un moment! El crit ha paralitzat els moviments. Tot-hom es queda quiet, amb la safata a les mans, amb la tassetta, amb el sucre, i dirigeixen les mirades a la Júlia, la filla petita de la Clara, la que fa un moment es deixava abraçar pel marit barbut. Un moment, perquè us he de dir una cosa. I, abans que puguin agafar aire, abans que la Clara pugui intuir la notícia, abans que el nebot petit pugui fer una broma, diu, estic embarassada! I tot són xisclets i crits i riures; la cunyada fa saltets pel menjador mentre pica de mans, els avis-besavis aplau-

deixen des del seu lloc, el nebot mitjà fa cara de desconcert perquè no s'ho esperava i la Clara no ha badat la boca però hi té un somriure instal·lat mentre contempla la filla-nena que ara és una filla-mare. I veu feliç, ara sí, com tothom s'aixeca i abraça els futurs pares amb una alegria grossa, amb una felicitat compartida. Ella busca els ulls del seu home, que ja són més vius, i continua veient l'estampa, com una fotografia que vol guardar d'aquell moment tan important en què li van dir que seria àvia.

Un calendari

La Clara mira el calendari. Aquell cap de setmana no podran fer res perquè els toca estar amb el pare. Des que és a la residència no el deixen ni un cap de setmana sol. Un cada fill. Tot i que no tots actuen igual ni es comporten igual. La primera vegada que es va barallar amb el seu germà petit, que van tenir una discussió forta, va ser per això. Cada vegada que li tocava tenir el pare trobava una excusa o altra per escapolir-se'n. Fins que un dia ella l'hi va dir. Que ja n'hi havia prou, que allà tots hi havien de posar el coll, que si ell no complia amb la seva part, els altres dos es carregaven de feina. Quan ja feia molta estona que discutien, en Genís va dir, mira, Clara, hi ha fills que es cuiden dels pares i n'hi ha que no. La Clara es va quedar

gelada però se'l va mirar fixament, i durament, i li va contestar, doncs en aquesta família som tots dels que ens en cuidem! I va girar-se i se'n va anar donant un cop de porta. Des de llavors l'han de marcar una mica però acostuma a fer els torns que li toquen. El pare té el cap molt clar i li agrada parlar amb els fills i els nets, de política, de llibres, de programes de la tele. Se li faria molt llarg el cap de setmana si no sortís de la residència. I això que aviat ja no ho podran fer, perquè són noranta anys i noranta quilos i unes cames desfetes que no es poden aguantar dretes. I ells no tenen força per aixecar-lo. El marit de la Clara té les lumbarcs ressentides dels últims cops que ho va intentar, ja té seixanta-quatre anys, no pot fer aquests esforços. El germà mitjà, en Grau, en té cinquanta-vuit i sempre ha sigut molt dèbil, i la seva dona és com una figura de porcellana. I, a més, ha acceptat molt malament la vellesa i el deteriorament del seu pare. I en Genís..., doncs, en Genís se'n surt a contracor amb l'ajuda de la filla, que ha resultat ser forta com un roure. Dels altres nets, n'hi ha una d'operada d'una hèrnia discal i un altre que és fora. I ara la Júlia, embarassada. No saben com

se'n sortiran. La residència val quasi tres mil euros al mes. I si a partir d'ara han de pagar personal per treure'l algun dia... Quan s'acabin els diners hauran de vendre el pis del pare. I encara sort que el tenen! I d'aquí a quatre dies, la sogra també necessitarà ajuda. Els cunyats de la Clara —són quatre germans— estan sospesant les possibilitats, si portar-la a casa d'un dels fills o si pagar entre tots una dona interna —i una altra els caps de setmana— fins que es quedin tots escurats —i a ningú li sobra res.

Amb el pare ens ho van donar fet, pensa la Clara, perquè quan es va trencar el maluc i la primera operació no va sortir bé, van haver de repetir-la i la rehabilitació va ser molt llarga i poc eficaç. I ell mateix va veure que no podria caminar mai més i que l'haurien de manejar persones professionals. No va ser traumàtic ni per a ell ni per als fills. Ho van veure com un fet natural, una etapa més de la vida que tots havien d'acceptar. Tots menys en Grau, que va anar perdent la bona relació amb en Ramon perquè segurament és massa dur veure la incapacitat, la dependència, la decrepitud dels pares. És dur per als fills i n'hi ha que no saben gestionar

aquest fet. Sembla que estiguin enfadats i negatius sempre i són els que més pateixen.

En Grau, llavors, quan té aquestes estones dolentes, es deixa bressolar per la nostàlgia que, malgrat el consol dels primers instants, encara fa més difícil el tràngol. Rememora el dia que el seu pare el va acompanyar a matricular-se a l'institut, nerviosos tots dos; o aquella ocasió en què li va deixar agafar el cotxe per primera vegada, entre intranquil i cofoi, i com, de matinalda, va haver de demanar-li ajuda perquè havia embarrancat el Seat 124 en un fangar i no sabia com sortir-se'n; o el dia que va morir l'avi, el pare del pare, i es van fer companyia tots dos, sense dir res, qui sap quanta estona; tots els altres parlaven amb les visites, es deixaven consolar, escoltaven els mots de condol, però ells preferien estar sols, en silenci, una mica apartats, passant-ho per dins, però junts.

És això el que ell vol. El que enyora. El que necessita. No admet que ara hagi d'acompanyar el seu pare al lavabo o li hagi de posar crema al cul perquè no se li facin llagues de tant d'estar assegut.